У квітні
білим небом вишневого молока
літають золоті птахи:
золоті птахи дахів.
Вони політають-політають
і, як голуби, знову сідають на хати.
Аж якось одна золота птаха
прилетіла із білого неба до мене
і забрала мої руки, моє серце,
мої очі і мій спокій.
І потім зникла у білому небі.
Довго я ходив,
довго ходив –
аж поки знайшов ту птаху золоту.
Віддай, птахо золота,
мої руки, моє серце,
мої очі і мій спокій..."
А з-під крил птахи золотої
випурхнуло дівча:
маленьке-маленьке –
у чашечці вишневої квітки умістилося б! –
І на її малесеньких білих долоньках
лежали мої руки, моє серце,
мої очі і мій спокій...